

Luboš Kulíšek

LUBOŠOVA

celkem fajn knížka

Luboš

Lubošova celkem fajn knížka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Luboš Kulíšek
Lubošova celkem fajn knížka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Luboš Kulíšek

LUBOŠOVA

celkem fajn knížka

Všechny důvody světa,
proč jsem youtuberem

Věnováno všem mým „důvodům“

Amerika

Kanada

Napsáno v Austrálii, Kanadě, Americe, Singapuru, Praze
a v Uherském Brodě... takže vlastně po celém světě!

Praha

Singapur

Australie

Obsah

Úvod	8
I. Celkem fajn začátky	13
II. Ti nejdůležitější	20
III. Z dětskýho pokoje do Los Angeles a ještě dál	34
IV. Celkem fajn videa	50
V. Ti, kdo mě drží nohama na zemi	60
VI. „Ten“ pocit	80
VII. Ti, které nechci jmenovat	95
VIII. Malá velká ségra	110
IX. Láska může být víc než celkem fajn	119
X. Amigos	132
Pro tebe	148

Úvod

Slyšeli jste někdy o motýlím efektu? Je to teorie, která říká, že i něco tak malýho, jako je máchnutí motýlích křídel, může ve finále způsobit hurikán na druhé straně světa. Jednoduše řečeno – i ten nejmenší čin, kterej nám v určitým momentu připadá úplně bezvýznamnej, může v budoucnu ohromným způsobem ovlivnit náš život. Teď to nemyslím tak, že by moje narození bylo máchnutí motýlích křídel a moje nynější „já“ nebo moje tvorba byly hurikán, kterej vám odnese dům i se psem. Jen je to podle mě ten nejlepší způsob, jak začít tuhle knížku. Protože jak se v dalších deseti kapitolách dozvíte, tahle teorie vystihuje můj život perfektně.

Víte, je to šílenost. Je mi 21 let (dokonce když jsem začal dělat na tomhle projektu, tak mi bylo ještě 19 a užíval jsem si posledních pár „teen“ měsíců) a píšu knížku. AUTOBIOGRAFII, abych byl přesnej. Nejsem voják, kterej má hrozný zážitky z válek, nejsem doktor, kterej objevil lék na nevyléčitelnou nemoc, a nejsem ani

zpěvák, kterej za svoji čtyřicetiletou kariéru vyprodal stovky koncertních hal. Tak proč zrovna já mám psát autobiografii a proč by vás mělo aspoň trochu zajímat cokoli o mém životě? Těžká otázka, na kterou se vám budu snažit pořádně odpovědět v průběhu celé knížky.

Rád bych hned na začátku řekl, že udělám maximum pro to, abych tuhle autobiografii pojal trošku jiným způsobem. Což nejspíš chce skoro každé autor – a každému se to vždy povede. Každá autobiografie je trochu jiná, protože každé autor chce svým čtenářům předat trochu jinou část svého „já“. A jakou část vám chci předat já? Často se mě opravdu spooousta lidí ptá na různé otázky: Proč jsi začal s tím, co děláš? Jaké je tvůj cíl? Z jakýho důvodu se tomu pořád věnuješ? Ta poslední otázka mi vnukla námět celé knížky. Řekl jsem si, že bych vám v tomhle mém „deníčku“ rád vyjmenoval a popsal 10 důvodů, proč dělám to, co dělám. Každé z nich bude jiné, každé nějak ovlivnil nebo stále ovlivňuje můj život a každé je pro mě nesmírně důležité.

Možná to na první pohled působí trošku zmateně, protože jak už jsem řekl, každé důvod je jiné. Jedním důvodem může být osoba, která mi pomáhá nebo mě inspiruje, druhým může být věc, kterou tvořím a jejíž tvorba mě naplňuje, dalším důvodem může jednoduše být i pocit – ať už pozitivní, nebo negativní –, kterej mi

připomíná, proč se svý činnosti věnuju. Někdy to bude vtipný (teda aspoň doufám, když tak prosím aspoň předstírejte, že jste se smáli, ať si nepřipadám smutně), někdy to bude trošku vážnější, možná až smutný, někdy to bude něco k zamyšlení – ale úplně všechno to bude stoprocentně čistý a reálný. Takže, amigos, pohodlně se usadte, klidně si dejte něco na sváču a jdeme na to!

Myslím, že ještě než vám začnu sypat svoje důvody, myšlenky a pocity, měl bych se pořádně představit. Takže... Ahoj! Jmenuju se Luboš Kulíšek (Lubomír, abychom teda byli stoprocentně přesní a lidi mi už konečně začali přát ke svátku ve správněj den). Jak jsem už naťuknul – je mi 21 roků, devatenáct z nich jsem žil v malým městě jménem Uherský Brod a před dvěma roky jsem se přestěhoval do Prahy, kde žiju doted... Tak počkat, tady něco nehraje. Tohle sice zní fajn, ale není to nic zvláštního. Takovejch lidí je milion a nepíšu o sobě knížku. A jo... vynechal jsem jednu věc: jsem youtuber a působím už nějakej ten pátek na sociálních sítích.

Momentálně si živě představuju vaše obličej, poté co jste si tohle přečetli. Některým z vás možná proběhlo hlavou: „Youtuber? To je super!“ Dalším zase: „Youtuber? To je název nějaký nemoci?“ A některým se možná jen udělala vráska na čele a byli dost blízko tomu, aby tuhle knížku vzali na zahradu, polili ji benzínem, zapálili a její popel rozprášili do nejbližší stoky. Nebudu říkat, která reakce je podle mě „ta správná“, protože si nemyslím, že taková odezva existuje. Můžu jen říct, že svoje povolání miluju a plně si za ním stojím. Chápu, že někteří z vás k tomu mohou být trochu skeptičtí, ale jediný, o co vás prosím, je, abyste mi dali šanci a na konci knížky se pak sami rozhodli, jestli vám něco dala, nebo to byla jen obrovská ztráta

času (a teda abyste předstírali, že jsem vtipnej, i kdybych nebyl).

Takže zpět k věci. Jsem youtuber, a jelikož jsem dostal příležitost napsat o týhle části svého života knížku, soudím, že můžu říct, že se mi v youtuberství docela daří.

Myslím, že většina z vás, kdo si tuhle knížku koupili, dobře ví, co to znamená „youtuber“ a jak konkrétně vypadá moje tvorba. I tak ale cítím určitou povinnost to tady v pár větách nastítnit – vždyť víte... Kdyby se náhodou tahle knížka dostala do rukou vaší mamky, tak abych na ni udělal dobrej dojem a třeba tak získal další fanynku, haha. Youtuber je člověk, kterej na YouTube nahrává svá videa, v nichž se snaží svým sledujícím něco předat. Může videa vydávat pravidelně i nepravidelně (třeba jako já jednou za 10 let), může i nemusí se tím živit – zkrátka je to hoodně širokej pojem.

A co teda přesně dělám já? Jednoduše se snažím lidi bavit. Není to tak, že bych neuznával youtubery, kteří se ve svých videích snaží zabývat vážnějšími tématy a serióznějšími myšlenkami – právě naopak, takový lidi velmi obdivuju! Ale zkrátka to tak nějak nikdy nebylo něco, čím bych se chtěl zabývat já. Mým cílem vždy bylo lidi pobavit – taková ta čistá prvoplánová radost a smích, nic víc, nic míň. Můj kanál se jmenuje „Luboš Je Celkem Fajn“ – a přijde mi, že už podle toho lze odhadnout, že hluboký a filozofický myšlenky na tomhle kanále nenajdete.

Mimochodem, ten název? Rozhodně za ním nehledejte super dobrodružnou story o získávání „cool“ názvu kanálu. Chtěl jsem mít v názvu své jméno. Žádnou přezdívku. Zároveň jsem nechtěl, aby tam bylo samo. Chtěl jsem, aby to pojmenování bylo něčím zajímavým a zapamatovatelným. A tak jsem si řekl, že lidem tak nějak

s nadsázkou rovnou řeknu, jaký ten Luboš je. Jako první mě napadlo „Luboš Je Super“, ale pak mi došlo, že by to někdo nemusel pochopit úplně nejlíp a vyzněl bych jako král egoismu. Možná bych se ale mohl přejmenovat na „Luboš Je Celkem Egoista“. Kdo ví. Zkrátka jsem přešel k trochu mírnější variantě. Vyhodíme do vzduchu konfety, protože VOILÀ! ZRODIL SE LUBOŠ JE CELKEM FAJN.

A co najdete, když na můj YouTube kanál půjdete? Jednoduše videa, ve kterých se vás snažím pobavit.

Dobře, myslím, že to by už k „lehkému představení“ stačilo. Nechci na vás všechno vyklopit hned na začátku, navíc mám často problém pořádně korigovat svoje myšlenky, takže myslím, že bude nejlepší, když rovnou přejdeme k tomu, čemu se chci ve svém vedle věnovat. Tady to máme: 10 důvodů, proč dělám to, co dělám.

I.

Celkem fajn začátky

Živě si představuju, jak si někteří z vás klepou na čelo. Možná už teď někdo škrtá zápalkou na zahradě, kdo ví. Právě jsem totiž napsal, že vám chci popsat 10 důvodů, proč dělám to, co dělám, a potom najednou začnu psát o svých začátcích. Nedává to moc smysl, chápu. Jak jsem už řekl, moje myšlenky jsou často složitější i pro mě samotného, tak mě to prosím nechte vysvětlit. Slovo začátky teď beru jako svoje vzpomínky (jak ty dobrý, tak ty horší) na celý moje prvotní období ve světě YouTube. Takový vzpomínky na to, co všechno jste udělali a čím vším jste si prošli, abyste mohli dělat to, co chcete, můžou totiž být skvělou motivací pro nějaký další posun – nebo se nad nimi aspoň zasmějete/zapláčete.

Tak jo. Lubošovy začátky. Nechte mě oprášit si paměť.

Fakt vtipný pro začátek je, že až do června 2015 jsem ABSOLUTNĚ neměl ponětí, že nějakí youtubeři existují. A to bych

rád poznamenal, že v týchle době byla YouTube scéna jak v zahraničí, tak u nás už docela dost rozjetá.

Rád bych tady poděkoval své bývalé spolužačce Terce, protože kdyby tenkrát nelajkla instagramovou fotku jedny nejmenovaný youtuberky a já se pak nešel podívat, komu tu fotku vlastně lajkla, možná bych se s tímhle světem vůbec neseznámil a místo psaní knihy teď třeba dělal něco úplně jiného.

Jak už jsem naznačil, co se týká Luboše a YouTube, přijde mi, že pořekadlo „přišel k tomu jako slepý k houslím“ bylo pro tenhle vztah přímo vytvořený. Odmalička jsem sice byl hodně kreativní, stavěl jsem si vlastní dinoparky, pořádal různé soutěže, zajímal se o filmy, ale nějaký youtuberství šlo úplně mimo mě. Jakmile jsem tedy díky spolužačce narazil na danou youtuberku a přes ni na další desítky youtuberů, byl jsem jako Alenka v říší divů. Víím, že to může znít děsně lacině, ale v ten moment to pro mě bylo TO.

TO, co vás NAPROSTO pohltí.

TO, u čeho jste schopní strávit hodiny, a přesto nemáte dost.

TO, co v životě hledáte, abyste byli šťastní.

Víte, jako malej jsem hrozně moc chtěl být hercem. To mi bohužel (nebo bohudík?) nevyšlo, a tak jsem se vydal na všeobecný gympl a nějak se smířoval s tím, že do světa showbyznysu se už nedostanu.

Proto si představte moje nadšení, když jsem zjistil, že tímhle směrem existuje i další cesta. Okamžitě jsem začal sledovat a zajímat se o celou youtuberskou scénu – jak u nás, tak i v zahraničí – a pomalu, ale jistě jsem plánoval svoje první video.

Jak jsem už napsal, o youtuberství jsem se dozvěděl v červnu 2015. První video jsem vydal 2. září 2015. Takže pokud jsou moje propočty

správný (bacha, celou střední školu jsem měl čtyřku z matematiky), trvalo mi zhruba dva měsíce promyslet si a natočit svoje první video. I když v něm mluvím trochu jako robot a obraz, zvuk i světlo mají celkově horší kvalitu než kamerový záznam mých rodičů z dovolený v roce 2005, to video miluju a stojím si za ním. Beru to jako svoje první „děťátko“, který to všechno odstartovalo (ale nemusíte na něj jít koukat, vypadám tam fakt docela děsně).

To asi úplně nejtěžší je zveřejnit první video. Každý youtuber u mě má už za tohle respekt, protože v ten moment se „odhalíte“ celému okolí a nemáte ponětí, jaký budou reakce. Lidem se video může moc líbit a můžou ho sdílet dál. Anebo na vás přiběhnou s vidlemi a pochodněmi a vy skončíte i se svojí kamerou na hranici. Třeba.

Jak vám už asi došlo, měl jsem štěstí a z 90 procent pro mě platila ta první varianta. Přišla mi spooousta zpráv od kamarádů a známých, že se jim video líbí a že ho sdíleli dál. Nemyslete si ale, že všechno bylo krásný a jednoduchý. Živě si pamatuju jednoho kluka, kterej si ze mě měsíc po vydání mýho prvního videa dělal před kamarádkou srandu a ptal se jí, jestli si „může přijít pro podpis, haha“. A hádejte co! O dva roky později mě

zvou na obrovské akce, kde se fotím a podepisuju fanouškům i tři čtyři hodiny v kuse.

Takže jestli tohle, „kámó“, čteš – tak můžeš, ale budeš si nejspíš muset stoupnout do fronty.

Nemyslete si teď o mně, že mi tohle všechno stouplo do hlavy. Jen jsem prostě neskutečně vděčnej za ten pocit „zadostiučinění“,

když můžu lidem, kteří si ze mě dělali srandu, ukázat, že se mi „to“ povedlo. V průběhu dalšího roku jsem se seznámil s dalšími youtubery, jako jsou Lady Zika a Lukefry, kteří mě zase určitým způsobem posunuli dál. Budování přátelství mezi youtubery bylo, je a vždycky bude hodně důležité. Jako jedna komunita se totiž můžeme navzájem podporovat, což – nalijme si čistého vína – potřebujeme. Spousta lidí totiž nemá na youtubery všeobecně nejlepší názor. To poslední, co tedy potřebujeme, je „střílet do vlastních řad“.

Co se týče výtědělku, kterej často lidi zajímá, na začátku to nebyla žádná sláva. Za první akce, kam jsem byl pozvanej, jsem dostal honorář, kterej se až moc podezřele podobal nule. Byl totiž tak malej, že padl na jízdenky a jídlo. YouTube samotnej mi v té době taky nic moc nevydělával, takže první stativ jsem si koupil z peněz,